De geschiedenis van de SVVN: Seizoen 1964 – 1965.

In 1964 heerste bij aanvang van de competitie nog optimisme binnen onze vereniging. Sportief en bestuurlijk zouden er mooie jaren in het verschiet liggen. Maar helaas liepen droom en daad niet parallel.

Conflicten en zwakke sportieve prestaties zouden dit seizoen overheersen. Zo degradeerden zowel het 1e als het 2e elftal uit hun klasse, waarover later meer. Maar vooral de onderlinge ruzies lieten een bittere smaak in de mond achter. Achteraf spraken sommigen zelfs van één van de zwartste seizoenen uit de geschiedenis van De Volharding.

Zorgen over de gemeentelijke plannen met de sportvelden

De relatie tussen SVVN en de lokale politiek lag gevoelig in de jaren ’60. De wethouders **Molenaar en De Vries** hadden openlijk sympathie voor onze zusterverenigingen DES en dat leidde regelmatig tot irritaties. Ook dit jaar ging het weer mis. Zo had de gemeente het sportpark aangekocht waarop SVVN al jaren speelde. De bedoeling was om daar drie gemeentelijke velden aan te leggen.

Binnen de Volharding zag men de bui al hangen. Zo vroeg men zich af waar onze elftallen moesten spelen gedurende de periode dat de velden aangelegd zouden worden.

Ook was men bang dat men niet meer baas in eigen huis zou zijn, als er niet langer op eigen (gehuurde) velden kon spelen, maar op gemeentelijke velden. Die angst was terecht. Het begon al bij de organisatie van een pupillentoernooi. Opeens moest SVVN een bedrag van fl. 90,- aan de gemeente betalen.

Schriftelijke bezwaren mochten niet baten. Voor de goede orde, fl. 90,- was een flink bedrag in 1964.

Er komt een sportpark in de Noetsele

De voetbalclub „Volharding” is er echter niet gelukkig mee

NIJVERDAL. — In de Noetsele aan de Ericaweg komt een tweede sportpark. De gemeente heeft daar bereids terreinen aangekocht. Op die terreinen speelt al vele jaren de zaterdagmiddagclub „Volharding”, die niet bijzonder ingenomen is met het feit, dat ze mettertijd op een gemeentelijk terrein zal spelen. Dat klinkt een beetje vreemd, want in het algemeen wordt het met grote instemming begroet, als de gemeente zich inspant om de sport van dienst te zijn. Het zou misschien beter zijn te zeggen, dat de aankoop van de terreinen door de gemeente met gemengde gevoelens is vernomen door „Volharding”. Om dat te begrijpen is het nodig de geschiedenis van de club even de revue te laten passeren.

Hoe het begon

De sportvereniging Volharding Nijverdal (S.V.V.N.) welke nu drie honderd leden telt, werd in het voorjaar van 1928 opgericht. Een aantal jongens wilde in die tijd wel eens een wedstrijd spelen tegen het reeds bestaande D.E.S. De bedoeling zat voor om zich, als het voetballen goed beviel, als lid op te geven bij D.E.S. Een wedstrijd tegen het tweede team van D.E.S. eindigde met een 2-0 zege van de „ongeorganiseerden” die de smaak zo te pakken hadden, dat ze besloten een eigen club op te richten. De jongens vroegen Hendrik en Jan Tesselink ci ‘er op-iun gronst een voetbalveld mochten aanleggen. Hendrik vond het onmiddellijk best, maar Jan stelde als voorwaarde, dat hij voor zijn deel van de grond 30 cent huur in de week kreeg. Een paar dennen dienden als goal, het veld werd zowat bijgewerkt en klaar was Kees.

In 1929 ging men een fusie aan met de club VIOS, waarvan de spelers zowaar reeds over eigen shirts beschikten. De nieuwe club kreeg de naam „Volharding” en die naam heeft men de jaren door bepaald eer aan gedaan, want met trasie volharding is er steeds gewerkt. Vooral de heer A. J. Boerkamp heeft zich in die beginnijd zeer verdienstelijk gemaakt. Onder zijn leiding werd het gehele veld omgespit. Om graszaad te krijgen, ging men bij de boeren de hooitoolders op. De eerste echte goede voetbal kreeg „Volharding” van „De Zweef”, welke club al tien jaar bestond. Door de relatie met „De Zweef” werd „Volharding” ook in de gelegenheid gesteld vriendschappelijke wedstrijden te spelen.

KLEED „KAMER”

Het ging dus allemaal best met „Volharding”. Men had een veld en een bal, maar toen het woord „kleedkamer” viel — men kleedde zich tussen de om het veld staande dennen — werd meteen duidelijk, dat een dergelijk bezit een vrome wens moest blijven. Er was geen geld. Onder leiding van Harry Konijnenbelt werd toch den poging gedaan om een kleedgelegenheid te krijgen. Een inzameling onder de leden bracht dertig gulden op. Timmerman Ter Avest (De Tal) wilde wel een kleed „kamer” bouwen, als het geld voor de helft bij elkaar was. Bestuurslid Alberts, koetsier bij de KSW en NSB trok de stoute schoenen aan en ging eens praten met directieleden. Hij kreeg f 228 bij elkaar. De timmerman sloeg meteen aan het werk. Bij het tweede veld van „Volharding” staat die kleedgelegenheid nog. Goed, zij die grote en piekfijn ingerichte kleedkamers gewend zijn, zullen zeggen, dat het een kippehok is, maar de jongens van „Volharding” waren er reusachtig mee in hun schik en zijn dat nog. Ondertussen was wel duidelijk geworden, dat het terrein bij de Kattenbos niet aan de eisen voldeed

ANDER TERREIN

Voor f 140 huur per jaar bieden de dames De Man bereid het terrein, waarop men momenteel speelt, te verhuren. Het was geen voetbalveld. Dat is het in de loop der jaren met veel moeite en zorg geworden. Onder leiding van Willem Vos en Gerrit Jan Bolink werd een enorm stuk grondwerk verricht, waarbij men zelfs de beschikking kreeg over smalspoor en kipkarren.

De eigen leden spitten en groeven, dat het een lust was en later plaatsten diezelfde leden in hun vrije tijd een afrastering rond het veld. In 1939 kon het nieuwe sportcomplex in gebruik worden genomen. De leden van SVVN konden trots zijn en waren het inderdaad. Wat daar als sportveld beschikbaar was, kon geheel hun eigen werk worden genoemd. Desondanks stopte men met voetballen op het veld, toen er in 1943 een groot bord bij kwam te staan met als tekst „Verboden voor joden”. Pas na de oorlog werd het spel hervat. Een grote toeloop van leden maakte het nodig, dat er een tweede veld moest worden aangelegd. Maar weer was er geen geld voor. Rentelozze voorschotten verschaften enige middelen en weer grepen de leden naar de schoppen om het veld aan te leggen. Maar toen het klaar was, rezen nieuwe problemen. De oude kleedgelegenheid was veel te klein voor de groot geworden club. In 1956 werd een forse actie op touw gezet om een eigen clubhuis te realiseren. Een bazar bracht flink wat geld op, Jan Valk was de grote promotor. Er kon materiaal worden gekocht en in plaats van schoppen hanteerden vele leden nu hamer en beitel, saag en treffel. Wat tot stand kwam, was de moeite waard. Ruimte om te vergaderen, een keukentje, wasgelegenheid, een vertrek voor de scheidsrechter. Het zaare was alleen, dat op het huis, hoovel werk er zelf ook aan gedaan was, een zilveren dak zat. Dat wilde men niet zo en zo kon men onder leiding van de heer Postma leden van „Volharding” in de weer zien om voor de KSW hulzen schoon te maken. Van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat was de heer Postma bezig met hulzen, geholpen door vele anderen. Binnen een jaar was zoveel verdiend, dat het gebouw schuldenvrij was. In 1958 werd het gebouw officieel in gebruik genomen.

LICHTINSTALLATIE

En nog waren de acties niet ten einde. Voor het hoofdterrein kwam er een lichtinstallatie. Men was over de lichtsterkte teleurgesteld, doch deskundigen verklaarden, dat onvoldoende spanning in het net daarvan de oorzaak was. Het euvel zal binnenkort worden opgeheven.

Intussen verkochten de dames De Man de grond aan de gemeente. Na al heigen in de loop der jaren aan het „gehuurde” was gedaan, was dat voor „Volharding” een teleurstelling. Wat zou er nu gebeuren met haar terrein? Men kon het van de gemeente voor dezelfde huur behouden, maar de situatie wordt anders, als de gemeente er een correct sportpark van maakt. Dat zal binnen twee jaar het geval zijn. Op zichzelf is dat voor de sport in Nijverdal belangrijk, doch voor „Volharding” gaat er een stuk „eigen werk” verloren. Dat vindt men jammer en te-

Het in 1958 in gebruik genomen clubhuis, door eigen leden gebouwd. In de zomer wordt het enkele weken verhuurd aan groepen vakantiegangers.

Wie „Volharding” zegt, zegt ook Hans Vos, de man die al zijn vrije tijd geeft om het veld in conditie te houden, kalkstrepen aan te brengen, het clubhuis schoon te houden, kortom iemand, die volkomen vergroeid is met de club. Hoe moet dat nu straks met Hans Vos? Hij zal niet weten, wat hij met zijn tijd moet doen.

Afrastering van de velden.

Al langere tijd was er discussie over de vraag of de sportvelden omheind moesten worden. Een duur grapje natuurlijk. De gemeente wilde hier weliswaar materiaal

voor leveren, maar de bijbehorende werkzaamheden moesten onze leden dan zelf verrichten. Ons bestuur vroeg zich af wat het nut hier van zou zijn, aangezien een jaar later alles weer tegen de vlakte zou gaan voor de aanleg van het nieuwe sportpark.

Helaas bleek de aanleg toch nodig, omdat een deel van de Nijverdalse jeugd een balletje ging trappen op de velden als deze gesloten waren. Dat was blijkbaar een ernstige zaak, want zelfs de korpschef van politie, de heer Van Brakel, bemoeide zich er mee. Hij hoopte dat het uitschrijven van bekeuringen de jeugd kon weren van het onbevoegd betreden van de velden.

Dat gold ook voor de heer Kamp, blijkbaar een slimme commerciële jongen. Hij was tijdens de wedstrijd SVVN – DOS een ijscokar aanwezig op het sportpark en deed die warme zaterdag goede zaken. Maar binnen het bestuur was niemand van zijn komst op de hoogte en had ook geen pacht betaald. Hij kreeg te verstaan dat hij in de toekomst over de brug moest komen, anders was er geen plaats meer voor hem op ons terrein.

Wrijvingen in het bestuur…

Niet alleen tussen het bestuur en de gemeente rommelde het. Ook tussen het bestuur en de jeugdleiders waren er problemen. In opdracht van het bestuur waren enkele talentvolle jeugdspelers vervroegd overgeheveld naar het tweede elftal. Uiteraard zaten hier voor- en nadelen aan vast, maar het algemeen belang van de vereniging ging voor.

Jeugdleider **Anton Ligtenberg** kon zich hier niet in vinden, hij zegde zijn lidmaatschap op. Bestuurslid **Ab Hallink** was juniorensecretaris. Hij kon wat meer begrip voor de beslissing opbrengen, maar uit solidariteit met **Anton Ligtenberg** bedankte hij ook.

Verder was er wrijving ontstaan tussen bestuurslid **Pe Nijen Twilhaar** en de elftalcommissie. Bestuurlijke informatie die binnenskamers had moeten blijven, was op straat komen te liggen, en dat zette kwaad bloed bij hem. Ook hij bedankte als bestuurslid.

Voetbal, bier en bestuur…

Daarnaast ontstond er een bestuurscrisis rondom de kwestie van het 'aanleggen' van het 1e elftal. In die tijd had de vereniging natuurlijk nog geen kantine waar spelers aan het einde van de middag een welverdiend biertje konden drinken. Daarom legden spelers op de terugweg na een uitwedstrijd regelmatig aan bij een café. Het bestuur had dat verboden, maar het gebeurde toch.

Enkele bestuursleden vonden dat de voorzitter hier niet streng genoeg tegen optrad. Zij eisten een krachtiger beleid. De voorzitter trok zijn conclusies en gaf aan dat hij bereid was op te stappen. Hij kon niet nog meer tijd voor de vereniging vrijmaken dan hij nu al deed. Om onduidelijke redenen werd deze crisis in de kiem gesmoord.

Later dat jaar wilde het 1e elftal een uitstapje te maken. Ook dat lag gevoelig. Het hele gebeuren zou uit eigen zak betaald worden, dus met hedendaagse ogen zien we het probleem niet. Maar het bestuur dacht hier anders over en gaf expliciet aan dat er vanuit de vereniging geen cent bij werd gelegd. Bovendien moest er duidelijkheid komen over de bestemming van het uitstapje. Van erg veel vertrouwen in de verantwoordelijkheid van de spelers getuigde dit alles natuurlijk niet.

Elftalcommissie en bestuur…

Tenslotte waren er weer problemen met de elftalcommissie. Deze commissie werd in de praktijk overruled door het bestuur, die samen met de trainer opstellingen bepaalde. Maar daar stak de KNVB een stokje voor.

Het bestuur moest een stapje terug doen en de verantwoording weer bij de elftalcommissie leggen. Wel mocht er één bestuurslid met een adviserende rol aan de commissie worden toegevoegd.

Ledenbetrokkenheid.

Ook de betrokkenheid van de leden bij hun vereniging liet te wensen over. Zo waren er in 1964 slecht 25 leden present op de ledenvergadering, en dat inclusief de bestuursleden. Nu was het die avond slecht weer en op het nieuwe medium televisie werd het populaire programma **'Stiefbeen en zoon'** uitgezonden, maar toch, dat zou geen excuus mogen zijn. Het bestuur nam het de wegblijvers toch kwalijk.

Positievere ontwikkelingen

Gelukkig waren er ook mensen die wel vooruit bleven kijken. Eén van hen was trainer **Ap Jansen** die zich inzette voor het aanleggen van douches in de kleedkamers. De tijd was hier echter nog niet rijp voor, zodat deze droom voorlopig niet gerealiseerd kon worden.

Ook de lang gekoesterde wens om tot de oprichting van een supportersvereniging te komen liep door verschillende oorzaken vertraging op. Maar de initiatiefnemers gaven niet op en de voorzitter bleef druk op de ketel zetten. Ook hiervoor gold, wat in het vat zit verzuurt niet.

Ondanks de sportieve en bestuurlijke ellende werd er op 14 november 1964 weer een jaarlijkse feestavond gehouden. De plaatselijke toneelvereniging VIOS verzorgde daarbij een voorstelling.

Vermeldenswaardig is tenslotte nog de rol van enkele bestuursleden bij de spelregelwedstrijd die de SNO had georganiseerd. Deze afkorting staat voor "Scheidsrechtersvereniging Nijverdal en Omstreken." SVVN had hiervoor een uitnodiging ontvangen. Bij gebrek aan belangstelling onder de leden trokken de bestuursleden **W. Wijnen**, **D. de Jong** en **Ab Hallink** zelf de stoute schoenen maar aan. Samen met de vierde kandidaat **Jan Eeftink** verdedigden zij de kleuren van onze vereniging.

Wat nogal meer….

De TVB wijzigde de competitie-indeling voor de lagere senioren. Hierdoor konden de reiskosten binnen de perken blijven. Elftallen konden op deze wijze immers vaker van goedkoop vervoer via dienstbussen gebruik maken. Ter compensatie maakte de KNVB echter bekend dat overtredingen in het vervolg zwaarder bestraft zouden worden.

Het gebeurt zelden dat iemand die zich aanmeldt als lid van SVVN wordt geweigerd, maar in 1964 overkwam dat de heer "A. M. van de W." Om redenen van privacy zullen we zijn volledige naam niet bekend maken. Hij had overschrijving van DES naar SVVN aangevraagd. Op zich al verdacht natuurlijk, en daar kwam bij dat hij zich bij DES misdragen had en dat ze hem daar liever kwijt dan rijk waren.

Sportieve ellende…

Dan nu waar het allemaal om gaat. De prestaties op de groene mat. SVVN begon de competitie met zes seniorenelftallen. Ons vlaggenschip **degradeerde** uit de 3^{e} klasse na een dramatisch seizoen. Een seizoen dat ook nog eens werd afgesloten met twee verloren beslissingswedstrijden tegen DTS en Enter Vooruit. Ook het 2e elftal degradeerde. Het 3e en 4e elftal deden het redelijk en het 5e elftal – ook wel het **Old Stars team** genoemd – werd zelfs **kampioen**. Een triest verhaal apart was ons 6e elftal. De heren wonnen slechts één keer maar kregen ook puntaftrek omdat ze één keer niet waren komen opdagen. Aldus eindigden ze puntloos als laatste in hun competitie.

Wat betreft de jeugd was er een wisselend beeld te zien. De A jeugd werd kampioen, de C jeugd werd laatste en de B en D jeugd presteerden redelijk. Toch nog een paar lichtpuntjes dus.

S.V.V.N. Old Starts Kampioen 1964-1965 in de 3e klasse van de TVB.

Staande vlnr: M.Bergboer, G.Nakken, D.Hoogenkamp,J.Alberts, J.Alberts, E.Ooink o.d.Dijk, en Slettenhaar.
Gehurkt: H.Meijer, A.Janssen, G,Harbers, G,van Heun en W.Wijnen.

Dat gold ook voor onze jeugdspeler **Freddy Pelupessy**. Hij ontving een uitnodiging van de TVB om met het Twentse jeugdelftal een wedstrijd tegen de afdeling Groningen te komen spelen. Zijn neefje Joey zou twee generaties later doorbreken als betaald voetballer.

Personele ontwikkelingen.

Ondanks alles werd het contract met trainer Jack van Hout met een jaar te verlengd. Aan hem lag het kennelijk niet. Wie wel uit beeld verdween, was de vaste grensrechter

G. Hekman. Na 25 jaar trouwe inzet hing hij zijn vlaggen spreekwoordelijk in de wilgen. Voor zijn jarenlange inzet ontving hij natuurlijk vele dankzeggingen.

Opnieuw…. bestuurscrisis

Als gevolg van de sportieve ellende belegde het bestuur twee buitengewone vergaderingen om alles weer een beetje in het reine te krijgen. Opnieuw werd het voorstel gelanceerd om de verantwoordelijkheid voor de samenstelling van het 1e elftal in handen te leggen van de

trainer, één bestuurslid en één lid van de elftalcommissie.

Het bestuur had zich te doel gesteld dat dit voorstel met 2/3e meerderheid door de leden aangenomen moest worden. Zo niet, dan zou te bestuur aftreden. Je voelt hem al aankomen… het voorstel werd met 24 stemmen voor en 21 stemmen tegen aangenomen, maar dat is geen 2/3e meerderheid. SVVN eindige dan ook bestuurloos. Dat kon er ook nog wel bij. Uitkijken naar de toekomst, er zat niets anders op…

Eindstand seizoen 1964-1965 3e klasse

1	Go Ahead Kampen	22	16	2	4	**34**	55	32
2	Owios	22	14	3	5	**31**	54	41
3	Nunspeet	22	9	5	8	**23**	58	51
4	ESC	22	9	4	9	**22**	46	44
5	WVF	22	8	6	8	**22**	50	49
6	CSV	22	9	4	9	**22**	54	52
7	Bennekom	22	10	1	11	**21**	43	42
8	Vroomshoopse Boys	22	6	9	7	**21**	42	46
9	Enter Vooruit	22	7	3	12	**17**	38	51
10	Dos'37	22	6	5	11	**17**	40	50
11	**SVVN**	**22**	**6**	**5**	**11**	**17**	**40**	**45**
12	DTS Ede	22	5	7	10	**17**	34	48

Svlnr; Bert Aanstoot, Jan Alberts, Henk Heuver, Gerrit Velthuis, Gerrit Brinkman, Christaan Hengstman Henk Eikenaar, Henk Schutte, Anton Ligtenberg en Ab Hallink.
Gehurkt:Freddy Pelupessy, Joop Eikenaar, Henk Lozeman, Harrie Vos en Herman Vos.

Jan Ter Avest, Gerrit Velthuis, Ab Hallink, Jan Alberts Stien Alberts J. Janssen en Anton Janssen.

Met de bus weer terug.